

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

Ἡ κόρη τῆς προδομένης

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Πατέρα μου, εἶπε ἡ Κλάρα, ἐπιτρέψατέ μου νὰ οἶσ παρατήρησά κατ'... Σὲ ὅλες τὶς ἐποχὲς αὐτοῖ οἱ πόνοι ὑπῆρχαν... Γιατὶ λοιπὸν στὶς ἡμέρες μας, ποῦ τὸ διαζύγιο παρουσιάζεται σὰν ἓνα μέσο ἀπολυτρώσεως; προσιτὸ σὲ ὄλους, καθὼς λέτε, ἔχουμε τόσα οἰκογενειακὰ ἰδέματα κ' αὐτοκτονίες, ὅσες δὲν γνώρισαν οἱ προηγουμένοι αἰῶνες, τότε ποῦ τὸ ἀδιάλυτο τοῦ γάμου δὲν ἦταν μόνον νόμος θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπινος... Σύμφωνα μὲ τὶς θεωρίες σας, ἔπρεπε νὰ βασιλεύῃ σήμερα στὶς οἰκογένειες ἡ ἀρμονία... Μὰ ἡ πείρα ἀποδεικνύει πὼς συμβαίνει τὸ ἀντίθετο.

Ὁ Τζίλ εἶχε γυρίσει ἀλλοῦ τὸ κεφάλι του καὶ μὲ χειρονομίες νευρικές ξερούλιζε κάμποιο θιβλίο ποῦ θριασκόταν ἐπάνω σὲ κάποιο τραπέζι καὶ κοντά.

Ὁ κ. ντὲ Κομπέρ, σκύβοντας, ἀπόθεσε τὸ χέρι του στὸ φλογισμένο μέτωπο τῆς κόρης του.

—Ἔσαι ἓνας γοητευτικὸς συνήγορος, τῆς εἶπε, μιάς ἰσθμῆσεως ποῦ ἄμα τῆ σκεπτῆ καεῖε, εἶνε λαμπρῆ, μὰ ποῦ εἶμαι θέβαιος μεγάλῳσε τὸν ποικεφάλῳ σου.

—Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, πατέρα μου. Γι' αὐτὸ θὰ ζητήσω κ' ἀπὸ τοὺς δύο σας τὴν ἀδεία ν' ἀρσουργῶ, εἶπε ἡ Κλάρα μ' ἓνα ἀδύνατο χαμόγελο.

Ὁ Τζίλ γύρισε τὰ θλέματά του πρὸς αὐτὴν καὶ εἶπε: —Ναί, πῆγαινε, ἀγαπητῆ Κλάρα, γιατί φαίνασαι πραγματικὰ πολύ κουρασμένη. Ὑποφέρειε πολύ.

Εἶχε σηκωθῆ καὶ τὴν κῦττιζε τώρα μὲ τὴν ἔκφρασί του γεμάτη ἀπὸ ἓνα στοργικὸ ἐνδιαφέρον.

—Ναί, πολύ, τοῦ ἀπάντησε ἡ Κλάρα. Μὰ αὔριο ἀσφαλῶς θὰ μοῦ ἔχη περάσει.

—Τότε ἐλπίζω ὅτι τίποτε δὲν θὰ σ' ἐμποδίσει νάρθῃς μὲ τὸν πατέρα σου νὰ γεωμάτιοσε στὸ σπίτι μου καὶ νὰ δῆς τὶς μικρές σουλλογές μου.

—Τὸ ἐλπίζω κ' ἐγὼ, Τζίλ, γιατί ἀλλοιῶς θὰ λυπηθῶ πολύ.

Τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι καὶ συγχρόνως ὕψωσε πρὸς αὐτὸν τὰ μεγάλα τῆς μάτια, ὅπου κυμάτιζε κάτι σὰν μομφή. Ὁ Τζίλ ψιθύρισε:

—Γιατὶ μὲ κῦττάζεις ἔτσι, Κλάρα;

—Ἐκεῖνη τοῦ ἀπάντησε μὲ φωνὴ σοβαρῆ, ποῦ ἔπρεπε ἐλαφρά:

—Μὲ λυπησατε σήμερα. Δὲν φανταζόμουν ὅτι θὰ εἶχατε τέτοιες ἰδέες γιὰ τὸ διαζύγιο.

—Ἐν' ἀδιόρατο τρεμουλάσμα πέρασε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Τζίλ. Ἐσκυψε κ' ἀπόθεσε τὰ γέιλη του στὸ χέρι τῆς ἐξαδέλφου του.

—Συγνώμη, Κλάρα! Στὸ ἐξῆς, ἡ ἰδέες σου θὰ εἶνε καὶ δικές μου! εἶπε μὲ φωνὴ τοῦ μῶλις ἔκρουσε τὸ πάθος του.

Ἡ νέα κόρη ἀποσώθηκε κ' αἰέσως ὁ Τζίλ ἀποναίρηζε τὸν κ. ντὲ Κομπέρ καὶ θνήκε ἔξω. Ὁ φίλος του Λέου Μποντώ, μὲ τὸν ὅποιο διασταυρώθηκε ἀπὸ δόδο, τὸν θρήκε πολύ σκυθρωπὸ, κ' αὐτὸν τὸν ἔκανε νὰ συμπεράσῃ ὅτι οἱ ἀρσάθῳνες του δὲν πῆγαιναν ἴσως ὅπως αὐτὸς θὰ ἤθελε. Σκέφτηκε πὼς κάποια βυκολία Ἄν' εἶνε παρουσιασθῆ στὸν Τζίλ.

X

Ἡ Κλάρα συνήθιζε νὰ πῆγαινε κάθε ποῦτὶ ἐπὶ τὴν λειτουργία τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Πέτρου τοῦ Σαϊνιό, ἡ ὁποία ἦταν πολύ κοντὰ στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της. Καθὼς λοιπὸν τὴν ἐποιεμένη ὁ ποικεφάλῳς της τῆς εἶνε προάσει ἐντελῶς, σκώθηκε. ντύθηκε νοήνοσα καὶ κατὰ τὶς ἐνέας, θριασκόταν ἐπὶν ἔκ-

κλῆσια.

Ἐμενε ἐκεῖ, γενικά, πὸ πολύ ἀπὸ ὥρα, γιατί πουθενά ἀλλοῦ δὲν θριασκόταν τόσο κοντὰ στὸ Θεὸ της. Ἐπειτα εἶχε τόση ἀνάγκη νὰ προσευχηθῆ! Ὁ πατέρας της καὶ ὁ Τζίλ ἀποτελοῦσαν τὸ ἀντικείμενον τὸν πὸ θερμῶν ἰκεισιῶν της. Καταλάβαινε, ὅτι μολοντὶ γύριζαν κ' οἱ δύο τώρα πρὸς τὸ Θεὸ τῶν παιδιῶν χρόνων τους, εἶχαν ὡστόσο πολλὰ θήματα νὰ κάνουν ἀκόμα, γιὰ ν' ἀποκτήσουν τὴν ζωντανὴ κ' ἀληθινὴ πίστι, γιὰ νὰ νοιώσουν τὶς διδασκαλίες τοῦ Εὐαγγελίου καὶ νὰ τὶς κάνουν κἀνάνα τῆς ζωῆς τους.

Χθές, εἶχε ὑποφέρειε πολύ θλέποντάς τους νὰ ὑπερασπίζωνται τὴν παραθῆσι ἐνὸς θεικοῦ νόμου. Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι αὐτὸ δὲν τὴν εἶχε ἐφαρνιασει καὶ πολύ γιατί θυμόταν πὼς εἶχε ἀκούσει ὅταν θριασκόταν ἀκόμα ἐπὶν Ἰταλία, ἔνε Γάλλο ἱερέας, σὲ μιά συνομιλία του μὲ τὸν ἐφημέριον τοῦ Μενάφι, νὰ λῆθ ὅτι πολλοὶ Χριστιανοί, εὐσεθεῖς καὶ πιστοὶ μάλιστα, εἶχαν τὶς ἰδίες ἀντιλήψεις. Ἦταν λοιπὸν φυσικὸ, ὁ πατέρας της κ' ὁ Τζίλ, ποῦ ἦσαν Χριστιανοὶ μόνον κατ' ὄνομα, νὰ ὑποστηρίζουν ἔτσι τὸ διαζύγιο.

Ὡστόσο, μολοντὶ ἡ Κλάρα δικαιολογούσε τὸν πατέρα της, γιατί τὸν θεωρούσε ἄνθρωπο μὲ συνηθισμένη ἀντιληψί, ἐνωῖθε ὡστόσο μιά κρυφὴ καὶ κάπως ὀδυνηρὴ ἔκπληξι γιατί εἴηρισκε στὸ Τζίλ μιά τέτοια ἠθικὴ ἀδυναμία. Ὡστόσο εἶχε τὴν χαρὰ ν' ἀντιλαμβάνεται ὅτι ὁ Τζίλ εἶχε τὴν ἰκανότητα νὰ ἐκτιμᾷ τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ πολύ περισσότερο ἀπ' ὅτι ἔβεινε. Μὰ οὔτε αὐτὸς δὲν καταλάβαινε ἀκόμα τὸ ὀδυνηρὸ μεγαλεῖο τῆς σιωπηλῆς θυσίας, τοῦ ψυχικοῦ πόνου ποῦ προκαλεῖ τὸ καθῆνον, γιὰ νὰ ὑπακούσῃ στὸ εὐαγγελικὸ πρόσταγμα καὶ γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν οἰκογενειακὴ ἀξιοπρέπεια.

Δὲν τὸ καταλάβαινε... μὰ θὰ τὸ καταλάβαινε ἴσως μιά μέρα. Χθές ἀκόμα τῆς εἶχε πῆ:

«—Ἡ ἰδέες σου στὸ ἐξῆς θὰ εἶνε καὶ δικές μου, Κλάρα.»

Αὐτὸ δὲν σημάεινε ὅτι ἀναγνώριζε κατὰ βάθος τὴν ὀρθότητα τῶν ἰδεῶν τῆς ἐξαδέλφου της κ' ὅτι ἦταν διατεθειμένος νὰ τὶς υιοθετήσῃ.

—Φώτισέ τον, Θεέ μου! Φώτισέ τους καὶ τοὺς δύο! προσευχόταν μὲ ὅλη τὴν θερμότητα τῆς ψυχῆς της.

Κατὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας, ἀνοῖξε τὸ θιβλίο της γιὰ νὰ θρῆ σ' αὐτὸ, ὅπως ἔκανε κάθε μέρα, μιά σκέψι ποῦ θὰ ἐαναγύριζε στὸ μυαλὸ της κατ' ὅλη τὴ διάρκειαν τῆς ἡμέρας. Καὶ τὰ μάτια της ἔπεσαν σ' αὐτὰ τὰ λόγια:

—Μὴ φοβάσαι καθῶλον καὶ μὴ τρομάζεις καθῶλον γιατί ὁ αἰῶνας, ὁ Θεὸς σου, εἶνε μαζί σου σὲ ὅτι κ' ἂν κἀνεῖς.

Καθὼς ἐξανάκλεινε τὸ θιβλίο της, ἓνα ἄλλόκοτο συναίσθημα τῆς ἐσφῆξε τὴν καρδιά, μιά μυστηριώδης ἀγωνία, κάτι ποῦ ἐμοιαζε μὲ προαισθησι κινδύνου κ' ἄβῳθου.

Ἄμῶς τότε ἄρχισε νὰ προσευχεται μὲ τὴ συνηθισμένη της ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸ Θεὸ, ὅπως ἄλλοτε προστάζαν τὰ ἐμπνευσμένα λόγια τῆς Γραφῆς.

—Ἄν ἓνας κίνδυνος τὴν ἀπειλήσῃ, θὰ σώσῃς τὴν μικρὴ σου Κλάρα, Θεέ μου.

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγο, ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ἀφοῦ ἔκανε μιά προσευχὴ γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ πολυαγαπημένου της παπποῦ, ποῦ ἡ πραγματικὰ μεγάλῳ ἰστορη τοῦ πατέρα, της καὶ ἡ ἀλλαγὴ τῆς ζωῆς της ἦσαν ἀνίκανες νὰ τὴν κἀνουν νὰ τὸν ξεγᾶσῃ, ὅπως κ' ἡ πολυτέλεια τοῦ πατρικοῦ της μεγάρου δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ νοσταλγῆ τὸ μικρὸ της σπίτι στὸ Μενάφι.

Καθὼς προχωρούσε λίγο ἀφηρημένη, ἀκούσε ἔξαφνα μιά

—Φώτισέ τον, Θεέ μου! Φώτισέ τους καὶ τοὺς δύο...

κραυγή κοντά της. "Υψωσε τα μάτια της κ' είδε μία γυναίκα που τ' άλογα ενός άμαξιού είχαν παρασείρει. Ή γυναίκα αυτή κρατούσε στα χέρια της ένα κοριτσάκι, που πρόφτασε, πριν την παρασείρουν τ' άλογα και τ' εσπρωξε προς τ' πεζοδρόμιο, προς τ' μέρος άκριβως που θριασκόταν ή Κλάρα.

"Η Κλάρα ώρμησε άμέσως και τ' άνασάκωσε. Ήταν μία μικρούλα ξεη-φτά χρόνων, ξανθούλα κι' άδύνατη, κομψά ντυμένη. Είχε λιποθυμήσει, μά δεν φαινόταν πληγωμένη...

"Τό άλογο δέν την άγγιξε, είπε κάποιος άπ' τούς παρισταμένους που περιστοιχίζαν τ' άμάξι. Ή παραμάννα είχε την έτοιμότητα να τό σπρώξει μακριά. Μά ή ίδια φαίνεται πως είνε οέ κακά χάλια.

"Η Κλάρα κόησε στο σκαλοπάτι και πήρε τό κοριτσάκι στην άγκαλιά της. Μιά γρήα κυρία της έβωσε ένα φιαλίδιο με άλλατα. Σε λίγο, τά μάτια τού κοριτσιού άνοιξαν, δυό μεγάλα μάτια τρομαγμένα και λίγο θλουσούρα.

"Ήωάννα! ψιθύρισε άποστρέφοντας με τρόμο τό πρόσωπό της άπ' όλους εκείνους τούς άγνωστους άνθρώπους.

"Ήωάννα είνε ή παραμάννα σου, μικρούλα μου; ρώτησε ή Κλάρα γλυκά.

Τό κοριτσάκι κούνησε καταφατικά τό κεφάλι του.

"Είνε λίγο άρρωστη, ξαναείπε ή Κλάρα. Δέν θά μπορέση τως να οέ πάη στό σπίτι. Μά πές μας πού κάθασε;

"Όχι!... Έκανε ή μικρή, θέλω την Ήωάννα... Την Ήωάννα! Μεγάλα δάκρυα πλημμύριζαν τό μάτια της κ' ή Κλάρα την ένωθνε με τρέμη σπασμωδικά στην άγκαλιά της.

"Εκείνη τή στιγμή, ένας άστυφύλακας πλησίασε.

"Η μικρούλα είπε πού κάθεται; ρώτησε.

"Όχι άκόμα, απάντησε ή Κλάρα. Πές μου, άγαπημένη μου, πού είνε τό σπίτι σας;

"Όδός...όδός Σαίγιό... ψιθύρισε ή μικρή άνάμεσα από δυό λυγμούς.

"Τί άριθμός;

"Δέν ξέρω...

"Αυτό δέν έχει σημασία... Μόλις βοεθή μπροστά στό σπίτι της, θά τό άναγνωρίση, παρατήρησε ό άστύλιος κός. Πώς άνοιάζουν οι γονείς σου, μικρή μου δεσποινίς;

"Εγώ μονάχα τή μαμά μου. Όνομάζειται κυρία Χάλτερ.

"Καλά, θά οέ πάω κοντά της.

Μά τό παιδάκι έκανε μία κίνηση τρόμου και μαζεύτηκε στην άγκαλιά της Κλάρας.

"Όχι!... Όχι!... φώναξε. Θέλω την Ήωάννα... την Ήωάννα!...

"Θά της έρθη νευρική κρίσις! είπε ή Κλάρα, κυττάζοντας με άγωνία τό πρόσωπάκι της μικρούλας, τό όποιο παραμόρφωναν οι σπασμοί. Θα προσπαθήσω να τό πάω μόνη μου στό μητέρα της, κύριε...

"Αυτό είνε τό καλύτερο, δεσποινίς. Σε λίγο θάρθω κ' εγώ, στό σπίτι αυτής της κυρίας γιά να μάθω τό όνομα της παραμάννας και να δω αν είν' ανάγκη να τή μεταφέρουμε στό νοσοκομείο.

"Είνε οσθαρά πληγωμένη; ρώτησε ή Κλάρα, με σιγνή φωνή.

"Όχι. "Εται μου φαίνεται τουλάχιστον. Μά είνε άναίσθητη και την μετέφεραν σ' ένα φαρμακείο.

"Η Κλάρα, κυττάζοντας με γλυκύτητα τό τρομαγμένο πρόσωπο της μικρούλας, τή ρώτησε:

"Θέλεις να πάμε μαζί ως τό σπίτι της μαμάς σου, άγαπημένο μου παιδί; Ή φωνή σου παραμάννα έχει ανάγκη από περιποιήσεις, γιάτι χτύπησε, πέφτοντας κάτω.

"Μαζί σας, ναί, πηγαίνω στό σπίτι, ψιθύρισε τό κοριτσάκι.

"Η Κλάρα τό σήκωσε όρθιο και σηκώθηκε κ' ή ίδια. Κ' ή δυό, ενώ ό κόσμος τικκώταζε με συμπάθεια και θαυμασμό, άπομα κούνησαν και, πιασμένες από τό χέρι, διευθυνθήκαν προς την όδό Σαίγιό.

"Θά μου δείξεις τό σπίτι σας, δέν είν' έτσι, μικρούλα μου; ρώτησε ή Κλάρα.

"Ω! δέν είνε μακριά.

Πράγματι, οέ λίγο έφτασαν μπρός οέ μία κατοικία με άρκετά καλό έξωτερικό. Με την μικρούλα γιά οδηγό της, ή Κλάρα πέρασε κάτω από ένα θολωτό διάδρομο, διάσχισε μία αλλη ή και μπήκε στό κυρίως σπίτι. Στο πέμπτο πάτωμα αυτού τού σπιτιού ή μικρούλα στάθηκε.

"Εδώ καθόμαστε, είπε ή μικρούλα δείχνοντας μία πόρτα στό διάδρομο.

"Η Κλάρα χτύπησε τό κουδούνι. Ή πόρτα άνοιξε σχεδόν άμέσως και φάνηκε στό κατώφλι της μία νέα γυναίκα, ντυμένη οτά λευκά.

"Μαμά!... Ω! μαμά! φώναξε ή μικρούλα. Ή φωνή Ήωάννας... "Αν ήξερες τί έπαθε!...

Και ριχήκε κλαίγοντας στην άγκαλιά της μητέρας της.

"Τί είνε λοιπόν; Τί σουβανίει; ρώτησε ή νέα με τρόμο, προσπληνώντας στην Κλάρα δυό μάτια γαλάζια, χωρίς θλέμμα σχεδόν, ενώ με τό ένα χέρι της έσφιγγε ή μικρούλα.

"Η φωνή σας παραμάννα έπεσε θβημα άτυχηματος, κυρία, άπάντησε ή Κλάρα. Άνάλαβα εγώ να μεταφέρω εδω την κόρη

σας, γιάτι φοβόταν νάρθθ με έναν άστυφύλακα... Εύτυχώς ή κόρη σας...

"Η κόρη μου!... Ή Κάγια μου!... Τι; Δέν έπαθε τίποτε. Πές μου, μικρέ μου θησαυρέ, χτύπησε πουθενά; ρώτησε μ' άγωνία ή κυρία, διακόπτοντας την Κλάρα.

Και τά χέρια της ψιλαρούσαν τό κοριτσάκι και χάιδευαν τό χλωμό προσωπάκι του...

"Όχι, τίποτε, μαμά!... Μά δές πως τρέμω...

"Πάω να σου φέρω άμέσως ένα καταπραυντικό... Ω! δεσποινίς, πρόσθεσε ή κυρία Χάλτερ άπειθυνομένη προς την Κλάρα—πως να σας ευχαριστήσω πού μου φέρατε τό κοριτσάκι μου. Είνε τόσο άγριο κ' ευερέθιστο. Μπάτε λοιπόν μέσα, σας παρακαλώ...

"Ευχαριστώ, κυρία, μά δέν θα ήθελα να άργήσω... Έκτός αν μπορώ να σας φανώ δέν τίποτε χρήσιμη...

"Ναί. Είμαι μόνη μου και τάχω χαμένα... Είμαι άρρωστη και σχεδόν τυφλή... Έμπάτε λοιπόν, δεσποινίς...

"Η Κλάρα την άκούοθηκε σ' ένα πτερό άντιθάλαμο και, ά πό κ' ο' ένα μικρό σαλόνι, πολύ κομψό. Ή κ. Χάλτερ ζάπλωσε σ' ένα καναπέ τήν κύρη της, που έξακόλουθεσε να τρέμη και μπήκε στό πλαγινό δωμάτιο, ενώ ή Κλάρα καθόταν κοντά στην μικρούλα, προσπαθώντας να την καθησυχάση μ' ενθαρρυντικά λόγια.

Τά μεγάλα μάτια της Κάγιας δέν ξεκολλούσαν από τό ώραίο και τόσο γλυκό πρόσωπο της Κλάρας και όταν ή μητέρα της ξαναγύρισε, είδε τό ξανθό κεφαλάκι της άκουμπισμένο μ' έγκατάλειψη στό στήθος της Κλάρας.

"Πώς; Τό μικρό μου άγριμι έξημερώθηκε κύλας; ρώτησε μ' έκπληξη. Δέν είνε ουνηθιμένη να χαρήθ τόσο γρήγορα τή συμπεθεία της οέ κανένα. Τά φτιάγα μου μάτια δέν μω έπίτρεπον να διακρίνω καλά τό τοσάπο σας, δεσποινίς, μά φαντάζομαι ότι πούπει νάχη κάτι τό έξαιρετικό γιά ν' άρέσει τόσο στην Κάγια μου...

"Ω! μαμά, αν έβλεπες πού άραία είνε! φώναξε ή Κάγια με θαυμασμό. "Έχει μάτια τόσο μαύρα, τόσο θελιοδένια, πού θάθελα να τά κυττάω άδιάκοπα.

"Η Κλάρα κοκκίνισε έλαφρά και άρχισε να γελάη.

"Ελα, πάρε αυτό τό φάρμακο πού σου έτοιμάσε ή μαμά σου, μικρούλα μου είπε ή Κλάρα.

"Είνε μικρό! ψιθύρισε ή Κάγια κάνοντας ένα μαρμαζό.

"Κι' όμως πρέπει να τό πάρης, αγαπούλα μου, είπε τρυφερά ή μητέρα, γονατίζοντας έλατί στον καναπέ γιά να βρεθί στο ύψος της κόρης της. Πιε τό γρήγορα και θα δής ότι δέν θά τρέμης όπως πριν... Είνε μοναδικό γιά τις νευρικές κρίσεις, έπρόσθεσε άπειθυνομένη προς την Κλάρα.

"Παθαίνει κρίσεις ή μικρούλα;

"Ναί, γιάτι είνε πούλύ λεπτή και πούλύ εύαισθητή! Δέν είνε πούλύ δυνατές, μά της φέρνουν κατόπιν μεγάλη κατάπνωση.

"Η Κλάρα έριξε ένα θλέμμα συμπόνιας στό μικρούλα Κάγια, πού ήταν πράγματι πούλύ άδύνατη κ' έτρεμε όλόκληρη στην άγκαλιά της. Ήταν ώμορφο αυτό τό κοριτσάκι με τό λεπτό του πρόσωπο και με την διαφανή έπιδερμίδα, με τά μακριά ξανθά μαλλιά, με τά πούλύ άραία μάτια, τα κάπως στοχαστικά και θλιμμένα! Δέν έμοιαζε καθόλου της μητέρας της. Ενώ ή κ. Χάλτερ εκύτταζε την Κάγια πού έπιανε άργα τό τοιστικό της, ή Κλάρα, με μεγάλη διάκριση την εξέταζε. Ήταν ήσυχονη κ' έξαιρετικά άδύνατη. Τά χαρακτηριστικά της ήσαν λεπτά, μαραμμένα σαν τών άρρώστων. Ή έπιδερμίδα της, πού θα ήταν άλλοτε πούλύ ντελικάτη, διατηρούσε ακόμα κάποια δοσοσία. Τά μάτια, θολωμένα από την πάθησή τους πού τά έκανε σχεδόν τυφλά και ζωσμένα από μαύρους κύκλους, ήσαν γαλάζια άνοιχτά. Άνάμεσα από τά ξανθά της μαλλιά, ή Κλάρα ξεχώρισε μερικές μπυόκλες όλόλευκες.

Αυτή ή γυναίκα είχε ύποφέρει από τό σωμα ή στην ψυχή—και στο δυό τως. Φαινόταν έξ άλλου καθαρά πως ήταν άρρωστη, όπως είνε πη κ' ή ίδια πού όλιγου.

"Και τώρα θά κοιμηθής, αγάπη μου, είπε όταν ή Κάγια ήπιε τό φάρμακό της.

"Κ' εγώ θά φύγω, έπρόσθεσε ή Κλάρα, ή όποια σηκώθηκε, όφου προηγουμένως άκούοησε ποσοεχτικά στά μαζιλάρια τού καναπέ τό κεφαλάκι της μικρούλας.

"Μά θά ξαναγυρίσετε, είπε ή Κάγια με ίκετυτικό τόνο.

"Η Κλάρα έβίστασε. Δέν ήξερε ποίό ήσαν αυτοί οι άνθρωποι...

"Ω! θά ξαναρθήτε!... Ναί!... ξαναείπε με τόν ίδιο τόνο ή Κάγια.

Και τά μαύρα της μάτια την κυττάζαν με τέτοια ίκεσια, όστε δέν θοηκε τό θέρρος ν' άρνηθθ...

"Ναί, θά ξαναρθώ όσίοι να δω τί κάνεις, παιδί μου, είπε φιλάντας την Κλάρα από μέτωπο.

"Ω, ευχαριστώ, κυρία!

"Δεσποινίς να λές! είπε ή Κλάρα χαμογελώντας.

(Άκολουθεί)

"Η μικρούλα Κάγια κοιμόταν με τά παιγνίδια της στην άγκαλιά της